

mahha tulla, siis kui sedda koggoniste tarwis ei olle!" —

Wälgo lömine paistis ja pitkse mür-
ristamist kuuldi, — mehhe parrem käs-
mis ta olli wandudes taewa pole tõstnud, —
õllani alwatud! — Keif mu kehha üsna
terwe, kui enne! —

Jummal tahtis temma hinge peasta,
agga ihhule hea mällestuse märgi anda ello-
ciaks.

Siina ei pea Jummal nimme jures
mitte wanduma, waid pead õnnistama, tän-
nama ning kiitma.

5.

Pühha Jummal ees on se üks hirmus
pat, kui inimene kawwaluse parrast teist-
wisi rägib, ja jälle teistwisi mõtleb, et ta
sellega tahhab omma liggimest petta ning
kahjo sisse sada.

Üks laewa issem teggi se peäle kindla
wande waenlaste wäega, et ta ütles: „Jät-
kem nüüd keif sõa seisma, teie ei sa ommeti
minno sure wäe wasto sõdditud. Andke
heaga keif omma laewad meie kätte wälja,
ja minna lubban pool ossa teile jälle taggasi
anda ühhe päwa parrast, agga teine pool
ossa siis meile sõapalgaks!" —

Teine rahwas lubbas, et se wõis nenda
sündida, et agga se hirmus werre wallamine
ning inimeste tapmine piddi kord otse lõp-
pema ja jälle rahhoag tulles, — andsid
heaga keif omma laewad wälja.

Kawwal pealik lastis õse, kui teised
mehhed ommas leris rahholikkult puhkasid
parrast omma rānga päwade waewa, — mitto
sadda meest keif teiste meeste laewad nenda
poleks sagida ja firwestega peneks lūa, et
agga faks suurt paljast puhunnikut järrele jäid.

Teisel hommikul lastis woõrad mehed
jure kutsuda ja ütles: „Noh, mõtke nüüd,
kumba hunnikut teie tahhate, kas parremat